

indstilling optaget en bestemmelse om, at der kan ydes særhjælp til patientens familie under indlæggelse, såfremt sådan er nødvendig, og til en patient, der har været indlagt, i indtil 3 måneder efter udskrivningen, forudsat at han overholder de af den behandlende læge givne forskrifter og er under fortsat kontrol. Også denne hjælp foreslås der adgang til at yde såvel i forbindelse med frivillige behandlinger som ved tvangsmæssig anbringelse.

Til de enkelte ændringsbestemmelser i tilknytning til foranstående almindelige bemærkninger skal i øvrigt bemærkes følgende:

Den ny § 30, stk. 5, erstatter i hovedsagen §§ 316-17.

Det er som en konsekvens af de behandlingsmæssige synspunkter, der nu ønskes lagt til grund i forbindelse med alkoholskadede, og som har givet sig udslag i forslaget om, at behandlingsinstitutionerne henlægges under det almindelige sundhedsvæsen, og i det ovennævnte forslag om, at reglerne om hjælp under behandling flyttes fra forsorslovens fattighjælpsafsnit til afsnittet om særhjælp, at bestemmelsen om adgangen til at iværksætte tvangsmæssig behandling nu foreslås optaget i forsorslovens afsnit om forsorgelsesmåden.

Den anbringelsestid, der nu gælder efter forsorslovens §§ 316-17 (højest 1½ år), er under hensyn til den foreslåede effektivisering af reglerne foreslået nedsat til højst ½ år, i gentagelsestilfælde 1 år.

Bestemmelsen i forslagets næstsidste punktum er ændret lidt i forhold til anstaltsudvalgets forslag for at tydeliggøre, at det sociale udvalg i tilfælde, hvor børneværnsudvalget skønner, at et barn som følge af en persons alkoholisme gennem inddragelse under børneforsorg vil falde det offentlige til byrde, på grundlag af en henvendelse herom fra børneværnsudvalget kan rejse sag om tvangsmæssig anbringelse af den pågældende.

Som det fremgår af de indledende bemærkninger, foreslås de særlige fattighjælpsvirkninger i §§ 316-17 ophævet, og i den foreslåede nye bestemmelse er der derfor ikke medtaget bestemmelser svarende til stk. 5-6 i § 316. Da det må anses for stridende mod det behandlingsmæssige syn på alkoholismen at opretholde adgangen til forud for eller efter behandlingen at anbringe pågældende på arbejdsanstalt, respektive tvangsarbejdsanstalt, er ej heller bestemmelserne herom i § 316, stk. 3-4, medtaget i forslaget. Bestemmelsen i § 316, stk. 2, om adgang til, hvis det sociale udvalg nægter at tage affære, at forelægge sagen for amtet, må anses for overflødig, idet en sådan adgang må bestå uden udtrykkelig hjemmel. Denne bestemmelse er derfor heller ikke medtaget.

Efter forslaget til lov om ændring i lov om sygehushvæsenet skal indenrigsministeren som foran nævnt fremtidig meddele godkendelse af ambulatorier og behandlingsinstitutioner. Bestemmelsen i forsorslovens § 42 om socialministerens godkendelse af afvænningshjem for alkoholister og om ydelse af statstilskud til disse hjem bliver herefter uden betydning og foreslås ophævet. Opmærksomheden henledes dog herved på bestemmelsen i § 8 F, stk. 2, i forslaget til lov om sygehushvæsenet om fortsat gyldighed i en overgangsperiode af de af socialministeren i henhold til § 42 meddelte godkendelser og om tilskud efter de hidtil gældende regler i samme periode. Da den tvangsmæssige anbringelse skal ske i henhold til forsorsloven, er der dog i forslaget til den ny § 30, stk. 5, indføjet en bestemmelse om, at de til sådan anbringelse bestemte institutioner skal godkendes af socialministeren. Drejer det sig om en behandlingsinstitution, der i øvrigt henhører under indenrigsministeriet, må denne godkendelse ske efter forhandling med indenrigsministeren.

De foreslåede ændringer i §§ 43 og 47 er en følge af ophævelsen af § 42.

Den foreslåede ændring i § 45, stk. 3, tilsigter i overensstemmelse med udvalgets indstilling at tilvejebringe hjemmel for, at det sociale udvalg om fornødent kan kræve politiets bistand til at gennemføre en tvangsmæssig anbringelse af alkoholikere, og ændringen i § 52 tilsigter at tilvejebringe hjemmel for, at bestemmelser om tvangsmæssig anbringelse af alkoholikere i lighed med anden administrativ frihedsberøvelse kan indbringes for domstolene.

Om den nye § 265 A kan i hovedsagen henvises til de indledende bemærkninger angående bortfaldet af retsvirkninger knyttet til behandlingshjælpen og om adgangen til at yde underholdshjælp til pågældende og hans familie i form af særhjælp.

Bestemmelsen, der indeholder regler om det sociale udvalgs bistand til behandlingens iværksættelse og om en eventuel ydelse af hjælp til behandlingen samt af underholdshjælp, gælder principielt for såvel frivillige behandlinger som tvangsmæssige anbringelser. For så vidt angår anbringelser af sidstnævnte art må bestemmelsen imidlertid ses i forbindelse med den foreslåede nye bestemmelse i § 30, stk. 5. Bestemmelsen vil ikke give adgang til at yde underholdshjælp i et sådant omfang, som det er tilfældet for tuberkuløse og poliormte, idet en mere begrænset hjælp i almindelighed må anses for tilstrækkelig.

De foreslåede nye bestemmelser i § 265 A kan ikke antages at ville medføre væsentligt forøgede